

POSTANOWIENIE

29 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 29 sierpnia 2025 roku w Warszawie
skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 28 kwietnia 2022 r., XV Ca 280/22,
w sprawie z powództwa H.T. i P.T.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Powodowie H.T. i P.T. wnieśli o zasądzenie od pozwanego – Bank S.A. w W. (dalej: bank) solidarnie na ich rzecz kwoty 53 003,15 zł wraz z bliżej opisanymi odsetkami. Następnie zmodyfikowali powództwo, wskazując, że wnoszą o zasądzenie kwot 27 218,85 zł oraz 7 122,64 CHF z odsetkami – bez uwzględnienia solidarności po stronie wierzycieli.

Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uwzględnił powództwo niemal w całości, z wyłączeniem drobnej części roszczenia odsetkowego. Bank wniósł od tego orzeczenia apelację, którą Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił.

Następnie pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji, zaskarżając ten wyrok w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Wprawdzie podana przez bank wartość przedmiotu zaskarżenia (56 675 zł) przekracza tę wartość, jednak została ona określona w sposób nieprawidłowy.

Wstępnie należy przypomnieć, że o dopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie nie świadczy to, iż wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana przez pozwanego odpowiada wartości przedmiotu sporu podanej przez powodów oraz wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanej w apelacji. Wprawdzie art. 25 § 2 k.p.c. wyklucza możliwość badania wartości przedmiotu sporu po doręczeniu pozwu bez zarzutu drugiej strony, jednak nie dotyczy to etapu kontroli dopuszczalności skargi kasacyjnej. W postępowaniu zainicjowanym tym środkiem zaskarżenia Sąd Najwyższy może bowiem każdorazowo poddać wartość przedmiotu zaskarżenia weryfikacji na podstawie akt sprawy – z pominięciem

zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (zob. postanowienia SN z: 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, 22 października 2014 r., II CSK 235/14, 18 marca 2015 r., III CSK 419/14, 16 kwietnia 2025 r., I CSK 1048/24). Tym samym wskazana przez bank wartość przedmiotu zaskarżenia mogła być poddana – i została poddana – weryfikacji.

W sprawie występowało dwoje powodów. Sąd pierwszej instancji zasądził na ich rzecz kwoty 27 218,85 zł oraz 7 122,64 CHF, lecz nie w sposób solidarny lub inny, który uzasadniałby tezę o tym, że – mimo pieniężnego charakteru wierzytelności – nie nastąpił z mocy prawa unormowany w art. 379 § 1 k.c. skutek podziału wierzytelności na tyle niezależnych od siebie części, ilu jest wierzycieli. Brak także podstaw do przyjęcia, że z okoliczności wynika co innego niż – odpowiadający zasadzie z art. 379 § 1 zd. 2 k.c. – podział na części równe w odniesieniu do każdego z obojga powodów. W konsekwencji nie można uznać, że jedna z tych części ma wartość co najmniej 50 000 zł.

W świetle powyższych uwag należało przyjąć, że wartość przedmiotu zaskarżenia, liczona oddzielnie w stosunku do każdego z powodów, wynosi nieco ponad 28 000 zł, wobec czego skarga kasacyjna podlega odrzuceniu. Na rzecz każdego z powodów zasądzono bowiem w istocie odrębne roszczenia, a żadne z nich nie sięga do granicy dopuszczalności skargi kasacyjnej podanej w art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. Wniosku tego nie podważa okoliczność, że pozwany *in casu* kwestionuje zasadność żądań obojga powodów; ostatecznie bowiem prawidłowo określona wartość przedmiotu sporu wynosi – w stosunku do każdego z nich – po połowie kwoty wskazanej przez bank.

Z uwagi na powyższe skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu przez Sąd Apelacyjny na podstawie art. 398⁶ § 2 *in fine* k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. Wobec nieodrżucenia skargi przez Sąd drugiej instancji, podlegała ona odrzuceniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

O kosztach nie orzeczono, gdyż wniosek w tym przedmiocie został zgłoszony przez powodów wyłącznie w powiązaniu z przypadkiem nieprzyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania lub jej oddalenia.

[J.T.]

[SOP]